

Het hart van een vrouw

Van dezelfde auteur:

Opzij!
Iemand als jij
Echt verliefd!
Wat ze wil!
En jij dan?
Voor mijn vriendin
Wat wil je nou?
Ik moet je iets vertellen
Blijf bij me
Eens in je leven
Het huis aan het plein
Dan komt alles goed
Sterren stralen
De magie van kerst
Speciaal voor jou

Het hart van een vrouw

Cathy Kelly

the house of books

Oorspronkelijke titel

It Started With Paris

Uitgave

Orion Publishing Group

Copyright © 2014 by Cathy Kelly

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2014 The House of Books, Amsterdam

Vertaling

Sabine Mutsaers

Omslagontwerp

Studio m/v

Omslagfoto

Hollandse Hoogte/A.B./Lars Langemeier/A.B./Corbis

Foto auteur

© Barry McCall

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 4491 2

ISBN 978 90 443 4492 9 (e-book)

NUR 302

www.thehouseofbooks.com

www.dutch-media.nl

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

The House of Books is een imprint van Dutch Media Books bv

Proloog

De liefde is een streven, het huwelijk een gegeven
– Goethe

Hij had de verlovingsring in zijn zak zitten. De hele rit naar boven in de lift van de Eiffeltoren, met al die duwende en dringende mensen om hem heen, was hij als de dood dat de ring zou vallen, en hij vroeg zich af wat hij zou moeten doen als hij hem verloor. Een aanzoek op de Eiffeltoren hoorde gedenkwaardig te zijn, maar niet omdat de aanstaande bruidegom op zijn knieën over de vloer was gekropen, tastend naar het doosje van de juwelier.

Nee, wat er memorabel aan was, was de omgeving. Parijs lag sprankelend om hen heen, en andere mensen glimlachten om dit vreugdevolle moment. Parijs was de stad van de liefde, niet de stad van 'Ik had net nog een ring en nu is hij gevallen – verdorie, we moeten hem vinden!'

Al vanaf het moment dat ze uit de taxi gestapt waren, glimlachend van opluchting omdat de Parijse taxichauffeurs diep in hun hart allemaal coureurs waren, hield hij het doosje met de ring in een dodelijke greep, nadat hij het stiekem uit de cameratas had gehaald waarin hij het eerder had verstopt.

Ze was zo afgeleid door alle bezienswaardigheden dat ze er niets van had gemerkt en ze bleef maar stralend naar hem kijken; haar blozende wangen hadden dezelfde kleur als haar pioenrode zijden sjaaltje. Zelfs met een koude loopneus, die een pakje zakdoekjes per uur vergde, was ze nog mooi.

Ze had bambiogen, volgens zijn moeder, en zoals altijd had zijn moeder gelijk. Ze had inderdaad iets van een hertje, maar wel een blij hertje. Een hertje in de wei van de Kerstman dat ervan uitging dat alles in het leven iets magisch had.

Zelfs tussen de Parijse schoonheden, met hun hautaine uitstraling en hun chique kleding, kon ze nog op bewonderende blikken rekenen: ze was niet lang, maar wel slank, en had de houding van iemand die jarenlang aan ballet heeft gedaan. Ze liep nog altijd alsof ze ieder moment het toneel op kon gaan met de balletgroep uit haar tienerjaren. En ze was van hem. Ze was zijn vriendin, bijna zijn verloofde.

Hij vroeg om hulp in een schietgebedje, iets wat hij in geen jaren meer had gedaan. *Laat haar alsjeblieft ja zeggen.*

Hij had niemand verteld dat hij haar ten huwelijk zou vragen. Ook zijn vader niet, al had hij het wel bijna verklapt aan zijn moeder, want hij was ervan overtuigd dat ze hem zou omhelzen en zou zeggen: *Doe maar, ik hou van haar alsof ze mijn eigen dochter is, dat weet je.*

Zijn vrienden zouden misschien zeggen dat er later nog tijd genoeg was voor vastigheid, maar daarna zouden ze beseffen hoe stralend ze was, heel makkelijk in de omgang en bovendien een lust voor het oog; hoe slim ze was zonder dat ze daarmee te koop liep.

Toch waren dat geen van alle de redenen waarom hij haar ging vragen zijn vrouw te worden. Hij hield gewoon van haar, en dat deed hij al sinds hun kindertijd.

Ze had hem aangekeken met die grote, donkere ogen van haar, had hem haar gloednieuwe gum met aardbeiengeur laten zien en op gewichtige toon gezegd dat hij die altijd mocht lenen, omdat ze de stippeltjes op zijn gezicht zo mooi vond.

‘Sproeten,’ had hij geantwoord. ‘Die krijg je als je bijzonder bent.’

‘Mijn papa zegt ook dat ik bijzonder ben, maar ik heb geen sploeten,’ reageerde ze, geschokt vanwege dat verraad.

‘Ik teken er wel een paar voor je,’ zei hij, en hij haalde zijn potlood tevoorschijn.

De eerste twee sproetjes deden te veel pijn, dus was hij ermee gestopt en had zijn armen om haar heen geslagen, zoals zijn moeder altijd bij hem deed.

‘Wil je mijn beste vriend worden?’ vroeg ze hem sniffend.

Sinds die tijd lag hij aan haar voeten.

De lift van de Eiffeltoren kwam zachtjes tot stilstand. Met de ring in zijn hand geklemd alsof het een granaat was, slaagde hij erin om met

gebruikmaking van zijn lange, brede lijf ruimte voor haar te maken, zodat ze kon uitstappen zonder geplet te worden. De toeristen in Parijs waren maniakken, stelde hij vast, iedereen wilde alles als eerste zien.

‘Bedankt, liefje,’ zei ze toen ze eindelijk de lift uit waren. ‘Ik dacht dat ik platgedrukt zou worden.’

Toen ze zijn arm beetpakte, voelde hij meteen de drang om haar te beschermen die hij altijd voor haar voelde, ook al was ze allesbehalve een kwetsbaar bloemetje. Ze mocht dan klein zijn, ze was ook behoorlijk stoer.

‘Moet je kijken,’ zei ze, en ze pakte zijn vrije hand en trok hem naar de reling om te laten zien hoe Parijs aan hun voeten lag, alsof de Eiffeltoren het middelpunt van het heelal was.

Hij keek en zag niets.

Laat haar ja zeggen. Laat het gaan zoals in de film, waarin ze het prachtig vindt en mijn aanzoek aanneemt en de andere toeristen gaan klappen. Ze kan ook best nee zeggen. Misschien vindt ze ons nog te jong en zegt ze dat we nog zoveel plannen...

Een gids wees zijn groepje volgelingen de verschillende arrondissementen en de interessante plekjes aan, en zij luisterde mee.

Een Spaans stel vroeg hem een foto van hen te nemen met hun camera. Hij zag haar kijken vanaf de plek waar ze naar de gids stond te luisteren, en ze grijnsde en knipoogde naar hem. Zulke dingen gebeurden hem altijd. Met zijn lange lijf, dat glimlachende, charmante gezicht en het kastanjebruine haar dat eruitzag alsof iemand er net doorheen gewoeld had, was hij het toonbeeld van betrouwbaarheid.

Even later liepen ze samen over het observatiedek terwijl zij hem de bezienswaardigheden aanwees.

‘Denk je dat ons hotel daarginds ligt?’ vroeg ze turend.

Hun hotel was niet het ‘pareltje vlak bij het centrum van Parijs’ dat hun was beloofd. De slaapkamer was klein: je kon beter over het bed naar de deur klauteren dan je knieën openhalen aan de ombouw.

En het hotel lag alleen vlak bij het centrum als je een olympische sprinter was. Maar dit was niet het moment om de sfeer te verpesten met dat soort zaken.

Hij hield het niet meer, dus pakte hij haar bij haar middel, draaide haar naar zich toe en liet zich op zijn knieën zakken. Het doosje zat nog in zijn zak – goddank! – en hij haalde het tevoorschijn, stak het haar toe zoals hij dat al honderden keren in films had gezien en vroeg: ‘Schatje, wil je met me...’

‘JA!’ brulde ze, en ze stortte zich in zijn armen. Omdat hij op zijn knieën zat, was het verschil in grootte nu omgekeerd, en ze moest bukken om hem te kussen.

‘Echt?’ Hij kon het bijna niet geloven. Hij wist wel dat ze van hem hield, maar dít... dit was niet niks, en ze waren nog zo jong en...

‘Ja, ja, ja!’ zei ze, en ze zoende hem alsof hij stervende was en ze hem weer tot leven moest wekken.

Hij liet zich in haar armen sluiten en voelde zijn hart bonzen van pure vreugde.

Ze had ja gezegd.

Uit de menigte toeristen steeg nu bijval op, en ze begonnen te klappen en te joelen. Iemand nam foto’s, maar hij vond het niet erg dat hun moment verstoord werd.

‘Ja?’

‘Ja. Laat zien, laat zien.’

Hij maakte het doosje met de antieke ring open: een smaragd geslepen diamant omringd door twee rijen minuscule diamandettes, of hoe je het ook noemde als ze zo klein waren dat ze waarschijnlijk niet golden als echte diamantjes. Twee maanden lang had hij alle winkels met antieke sieraden in Waterford en zelfs Cork bezocht, op zoek naar de ideale ring voor de vrouw van wie hij hield.

Ze hapte naar adem en stak haar smalle hand naar hem uit, en hij schoof langzaam de antieke ring aan haar vinger. De maat was goed; hij had een van haar kitschsieraden gebruikt als voorbeeld, zoals in alle foldertjes werd aanbevolen. Maat 15,4. ‘Zeer geschikt voor dit tere ringetje,’ had de juwelier tevreden gezegd toen hij de ring een klein stukje om zijn pink schoof in een poging hem door haar ogen te bekijken.

‘Hij is prachtig,’ zei ze verwonderd, met één hand nog op zijn schouder en de andere opgestoken terwijl de ring de Parijse zon weerkaatste.

Het Spaanse echtpaar kwam aanbieden op hun beurt een foto van hen te maken.

‘Jullie zijn een mooi stel,’ zei de man.

Dus poseerden ze tegen de Parijse skyline, met de armen om elkaars middel geslagen en haar linkerhand trots uitgestoken naar de camera om haar verlovingsring te laten zien.

Andere mensen keken goedkeurend naar de lange, sterke man met het warrige haar en het slanke meisje in de spijkerbroek op de maagdelijk witte tennisschoenen, met haar glanzende donkere haar in een paardenstaart. Ze zagen er goed uit samen, op de een of andere manier pasten ze bij elkaar.

‘Mooi, hoor,’ zei de Spaanse man toen hij de camera teruggaf.

‘Wie zullen we het als eerste vertellen?’ vroeg hij toen de drukte was afgenomen en ze weer met z’n tweetjes waren.

Hij had nog steeds dat blij gevoel vanbinnen. Hij had wel geweten dat ze ja zou zeggen, daarvoor kende hij haar goed genoeg. Maar toch... Ze had ja gezegd!

Dit moment zou hij nooit meer vergeten.

1

De liefde is een bloem die tijdens het huwelijk uitgroeit tot een vrucht
– Fins gezegde

Rozen thee. Het rook heerlijk en zelfs de verpakking was mooi: in jarenveertigstijl, met op het doosje een aquarel van een porseleinen kopje, de opstijgende damp volgetekend met piepkleine roosjes.

Leila Berg zat aan haar bureau op de tiende verdieping van het zegroene glazen kantoorpand van Eclipse Films, en ze snoof aan de thee die ze in het keukenkastje had gevonden.

Het spul was nog gezond ook. Waarschijnlijk hielp het tegen stress en versterkte het je immuunsysteem, of iets anders wat wetenschappelijk was bewezen door een hele stoet mensen die er voor doorgeleerd hadden. Het was alleen geen koffie.

Wat nog erger was: het was niet Leila's favoriete kop koffie van de dag, zoals ze die altijd op bed geserveerd had gekregen door haar echtgenoot, nadat ze hem in de keuken bezig had gehoord met het klassieke espressoapparaatje dat als een vulkaan stond te pruttelen op het fornuis. Waarschijnlijk was het hun oudste bezit in het hele appartement.

Sinds Tynans vertrek smaakte koffie haar niet meer, nergens.

Niets smaakte haar nog.

Na een halfjaar proberen was het Leila nog altijd niet gelukt om zijn koffie te evenaren. Hoe was het mogelijk dat ze na een leven lang zelf koffiezetten en vele bezoeken aan trendy koffiezaakjes was gevallen voor de koffie van haar echtgenoot, zodat ze toen hij haar liet zitten voor een ander en naar een andere stad vertrok, praktisch allergisch was geworden voor de smaak van elke andere kop koffie? Het sloeg nergens op.

'Koffie verkeerd is toch best lekker?' had haar beste vriendin Katy laatst gezegd toen ze een weekend bij Leila in Dublin was.

Katy woonde even buiten het centrum van Waterford, op een steenworp afstand van Bridgeport, de plaats die ze als tiener als een hopeloos gat hadden beschouwd. Ze hadden zichzelf op hun vijftiende beschouwd als vrouwen van de wereld, die hun zakgeld uitgaven aan cappuccino met sojamelk en latte in het koffietentje vlak bij Poppy Lane, waar Leila woonde. Nu, vijftien jaar later, kreeg Leila een bittere smaak in haar mond van koffie.

‘Nee,’ zei ze treurig tegen haar vriendin, ‘ik heb een hekel aan koffie verkeerd. Te veel melk. Ik snap niet wat het is met dat stomme Franse espressoding, maar hij kon er goed mee overweg. Ik niet. Ik drink nu weer thee. Gewone thee, earl grey, noem maar op. Is er onderzoek gedaan naar de vraag of een echtscheiding invloed heeft op je smaakpapillen? Dat moet het zijn. Of misschien heeft hij in Londen een wassen beeld van me gemaakt waarvan hij nu de mond doorboort met scherpe naalden.’

Dat klonk zo idioot dat ze allebei moesten lachen: het idee dat die gladde, moderne Tynan lang genoeg in voodoo zou geloven om een wassen beeld te vervaardigen. Hij was atheïst en geloofde in niets anders dan de dollar, zei hij altijd, een opmerking waar Katy zich rot aan ergerde, aangezien de Ierse munteenheid de euro was.

‘Als er iemand een wassen beeld zou moeten maken, ben jij het wel,’ zei Katy tegen de vrouw die al sinds de kleuterschool haar beste vriendin was. Leila zou dolblij moeten zijn dat een ontrouw type als Tynan na een jaar huwelijk uit haar leven was verdwenen.

Maar dat kon ze niet zeggen. Dat zou klinken alsof ze vond dat Leila een gruwelijke fout had gemaakt door überhaupt verliefd te worden op Tynan. Met het oog op het grote verdriet van haar vriendin, en omdat ze wist dat Leila hem onmiddellijk terug zou nemen als hij berouwvol bij haar op de stoep zou staan, moest Katy haar mond houden.

Het was haar taak als beste vriendin om Leila’s handje vast te houden, haar tranen te drogen en te zeggen dat mannen schoften waren. Kritiek leveren stond niet op het lijstje.

Leila bestelde groene thee en ze kozen twee knusse Starbucksstoelen uit voor een gesprek over het enige waarover Leila het wilde hebben.

‘Ik weet dat het nu belachelijk klinkt, maar toen we gingen trouwen, voelde dat veilig, definitief. Alsof ik na een aantal dates met mafkezen eindelijk thuiskwam bij Tynan. Ik hoefde niet meer van hot naar her te rennen en te feesten, want ik had de ware gevonden. En... wat nu komt is eigenlijk nog het ergste, Katy,’ zei ze gekweld. ‘Ik heb het overhaast. Ik heb hem opgejaagd, omdat ik zo graag wilde dat hij mijn man werd.’

Katy was de enige tegen wie ze dit soort dingen kon zeggen.

Tegen alle anderen – collega’s, haar moeder en haar zusje Susie, die zelf al genoeg aan hun hoofd hadden – glimlachte ze onbewogen en mompelde dat het haar eigen beslissing was, dat ze het best zou red- den, echt.

Dat was wat ze dacht dat de mensen verwachtten van een vrouw van negenentwintig met een fantastische carrière. Ze kon toch moei- lijk zeggen dat ze zich dankzij Tynan de wilde tiener had gevoeld die ze nooit was geweest; dat ze zich blindelings in zijn armen had gestort en had genoten van hun zorgeloze leventje, zonder over de toekomst na te denken.

‘Ik kan niet slapen omdat ik steeds aan hem moet denken, en als ik slaap, dan droom ik over hem. Dat hij terug is en zegt dat hij nooit bij me weg had moeten gaan. Dan ben ik zo blij. Als ik dan wakker word en beseft dat het maar een droom was, moet ik huilen,’ zei ze op bittere toon tegen Katy. ‘Ik wil hem nog steeds terug. Wat een loser ben ik toch. Ik wilde dat ik hem nooit had leren kennen. Hij heeft mijn leven verwoest.’

‘Niet waar!’ reageerde Katy onmiddellijk. ‘Je bent sterker dan je denkt, Leila Berg. Als Tynan zomaar bij je weg kon lopen, was hij je niet waard. Daar kun je beter nu achter komen dan over tien jaar. Hij heeft je eigenlijk een dienst bewezen; je had hem vast over een aantal jaar op straat gezet.’

Zou het? vroeg Leila zich treurig af. Ze kon zich niet voorstellen dat ze Tynan ooit de deur zou wijzen. Hij was een soort natuur- kracht, een hartstochtelijke, roekeloze man die als een tornado in haar leven was opgedoken. Ze zou hem nooit op straat gezet heb- ben. Daarvoor hield ze te veel van hem.

Maar toch was hij na slechts een jaar huwelijk opgestapt.

Hij had zijn spullen gepakt en Leila beroofd van al haar zelfvertrouwen. Zou ze dat nog ooit terugkrijgen? Misschien. Maar voorlopig wilde ze niets van mannen weten. Nee, niet voorlopig, de rest van haar leven.

Een paar weken terug, op de dag dat Tynan precies een halfjaar bij haar weg was, had Leila het Franse espressogeval weggedaan en zich verdiept in kruidenthee. Misschien geen al te groots gebaar, maar het was in elk geval een begin.

Nu, aan haar bureau, staaarde ze naar de rozenthee terwijl haar assistente Ilona er alle pluspunten van opsomde.

‘Het is mijn lievelingsmaak,’ zei ze, haar Hongaarse accent amper hoorbaar. ‘Jasmijnthee is lekker, maar goede is heel duur en rozenthee werkt rustgevend, vind je ook niet?’

Ilona was drieëntwintig en keek met niet-aflatende toewijding op tegen haar bazin en mentor, ook al was Leila maar zes jaar ouder dan zij. Leila had haar aangenomen voor een juniorpositie op de afdeling Publiciteit, twee jaar geleden, toen Ilona’s grammatica nog niet ijzersterk was en Leila zich een beetje zorgen maakte over de e-mails die ze zou moeten versturen. Het was haar vurige wens geweest om hogerop te komen in het bedrijf.

‘Heerlijk,’ zei Leila dankbaar. Ilona moest eens weten dat de bazin die ze zo bewonderde geen sterke, professionele vrouw was, maar iemand die zich al een halfjaar compleet gebroken voelde.

Dat zou ze natuurlijk nooit laten merken. Leila hield de verschillende kanten van haar leven zorgvuldig gescheiden.

‘Juist, aan de slag.’

Ze waren druk aan het werk sinds Leila die dag klokslag negen uur was begonnen, ook al was het de avond ervoor laat geworden tijdens een zakelijke bijeenkomst. Leila Berg was niet voor niets een van de meest gewaardeerde medewerkers van Eclipse Films geworden.

Ze was goed in haar werk, anders had directeur Eamonn Devlin haar nooit aangenomen. Ze had er hard voor gewerkt om nog voor haar dertigste zover te komen, veel uren gedraaid en indien nodig haar weekenden opgeofferd. Bovendien zag ze eruit als een succesvolle pr-dame uit een tijdschrift, met een kast vol chique broeken en

elegante zijden blouses en t-shirts, haar blonde haar met de zorgvuldig aangebrachte highlights altijd keurig in model. Hoewel ze ervoor zorgde de sterren die ze begeleidde niet te overtroeven, zag ze er altijd even stijlvol uit, bijzonder genoeg om opgemerkt te worden.

Het feit dat ze daarnaast volgens Devlin de beste pr-medewerker van het land was – hij zei het altijd lachend – toonde wel aan hoe hard ze werkte.

Vanochtend was punt vijf op haar takenlijstje de mail van de manager van een populair sterretje. Hij liet weten welke eisen ze aan het hotel stelde wanneer zijn cliënte in Dublin was, voor de première van een film waarvan Leila sterk vermoedde dat hij de bioscoop amper zou halen.

‘Gele orchideeën, geen witte,’ las ze hardop voor. ‘Ach ja, wit is zó twintigste eeuw, hè Ilona? En in haar suite graag gordijnen van mousseline.’

‘Ik vraag wel even wat voor gordijnen de presidentiële suite van het Centennial heeft,’ zei Ilona met haar pen in de aanslag.

‘Ze kunnen best vervangen worden door mousseline,’ zei Leila. ‘Toen witte orchideeën, mousselines gordijnen en een zentuin op het terras in waren, heeft het hotel er genoeg ingekocht. Bovendien denk ik dat ze voldoende wit zand in de kelder hebben liggen om een verdomd indrukwekkend zandkasteel te bouwen. Bel Sergio van de huishoudelijke dienst maar even en vraag hem beleefd of we mousselines gordijnen kunnen krijgen. Volgende punt.’

‘O my god, jij weet ook alles,’ zei Ilona vol bewondering.

‘Nee, hoor,’ zei Leila, ‘je raakt alleen gewend aan die rare verzoeken. Wacht maar tot je ooit een extra rekening krijgt voor het ontstoppen van het toilet nadat een meisje van negentien met boulimia een week lang heeft overgegeven. Dan ben je pas echt doorgewinterd in deze business.’

Ondanks de warmte op kantoor huiverde Leila bij de herinnering. Het was haar taak om kalm te blijven en afstand te houden, maar toen de jonge actrice in kwestie naar de volgende bestemming van haar publiciteitsschema was gevlogen, was Leila het liefst achter haar aan gegaan om te zeggen: je filmcarrière is dit niet waard. Niets is waard wat jij jezelf aandoet.

Natuurlijk had ze dat niet gedaan. Het was haar taak niet. En dat was maar goed ook, want ze maakte van haar eigen leven een puinhoop.

Samen met Ilona nam ze de lijst van verzoeken door, die zelfs het kleinste detail van het bezoek van de actrice aan Dublin dekte. Het was een aspect van het pr-werk dat veel tijd kon opslokken en diplomatieke vaardigheden vereiste. Film promotie voor Eclipse was veelzijdig: Leila bracht veel tijd door in het filmwereldje, ontmoette fascinerende en getalenteerde acteurs, regisseurs en producenten uit de hele wereld en zag hen zonder hun publieke masker.

De echte professionals kwamen aan, deden sprankelend en vaardig hun werk en vertrokken weer zonder dat ze méér hadden geëist dan een gluten- en lactosevrije maaltijd in hun hotelsuite, afspraken voor grote interviews en soms een chauffeur voor een dagje sightseeing.

En dan had je de mensen die wilden laten zien dat ze zo bijzonder waren dat de normale regels niet op hen van toepassing waren.

Geurkaarsen, overall Cristal-champagne en nieuwe Frette-lakens van vierduizend euro per set waren binnen dat clubje heel gewoon, net als vierentwintig uur per dag de beschikking over *raw food*, groene shakes, zeldzame vruchten en calorierijke toetjes die hooguit alleen het elfde lid van hun aanhang aanraakte.

Maar er waren grenzen. Als een sterretje eiste dat Eclipse een puppy leverde voor een fotosessie, hield Leila haar poot stijf. De decadentie mocht niet ten koste gaan van dieren. Een telefoontje naar de betreffende manager was voldoende: 'Zeg maar dat het niet mag van de dierenbescherming,' zei Leila rustig. Dat werkte als een trein: niemand wilde immers de dierenbescherming tegen zich in het harnas jagen.

Drugs waren ook verboden terrein.

'Niet op onze kosten,' zei baas Devlin tegen zijn team toen een losbandige jonge acteur – die gelukkig op dat moment niet in een Eclipse-film speelde – in Parijs een hotelkamer afbrak onder invloed van crystal meth. 'Als ze behoefte hebben aan coke of wat dan ook, regelen ze dat maar in hun eigen tijd.'

En naar Devlin werd geluisterd.

Maar mousseline gordijnen en orchideeën, dat was dagelijkse kost.

‘Cd’s met Ierse muziek om op te dansen,’ las Leila lachend voor. ‘Wat lief. Je zult een iPod met *jigs* en *reels* moeten regelen.’

Ilona knipperde met haar ogen.

‘Sorry, vraag het maar aan Marc of Sinead,’ zei Leila. ‘Je bent zo Iers geworden dat ik soms vergeet dat je als Hongaarse niet al onze krankzinnige gewoonten kent.’

‘Ze zijn niet krankzinnig,’ zei Ilona. ‘Ik ben er trots op Ierse te zijn. Of in elk geval ben ik dat binnen een jaar.’

‘Dan zul je ook de traditionele Ierse danskunst moeten leren,’ zei Leila plechtig. ‘Die heb ik acht jaar lang beoefend, ik heb alle medailles. Ik doe het je wel een keer voor.’

Het viel niet mee, maar ze slaagde erin niet te grijnzen. Ilona, die nooit goed wist wanneer Leila een grapje maakte, gaapte haar met grote ogen aan.

‘Oké, geintje. Ik heb wel alle medailles, maar ik zou nu voor geen goud meer gaan dansen. Het niveau van *Riverdance* heb ik nooit gehaald, ik stond helemaal achteraan als het ingewikkeld werd. Die medailles hebben ze me uit medelijden gegeven. Oké, terug naar de lijst. Een selectie mineraalwater plus cola zero. Dit is haast een makkie, Ilona,’ zei Leila lachend. ‘Geen specifieke temperatuur voor de drankjes, geen speciaal geïmporteerde wc-brillen. Of we hebben hier te maken met een aardig, beschaafd meisje, of niemand heeft haar verteld wat sommige anderen eisen. Misschien is ze wel normaal – zo normaal als je kunt zijn wanneer de hele planeet je kent en je door de paparazzi wordt belaagd zodra je zonder een dikke laag make-up de deur uit gaat.’

Toen ze Leila’s takenlijstje hadden afgewerkt, vertrok Ilona met haar aantekenblokje en nam Leila plaats achter haar computer, die zich alweer vulde met een duizelingwekkende hoeveelheid e-mails. Het was bijna fijn om op spam te stuiten; deze berichten kon ze tenminste weggooien zonder ze te beantwoorden. Was het maar allemaal spam, dacht ze verlangend.

Om halfzes die avond, een kleine tweehonderdvijftig kilometer ten zuidwesten van het moderne, glazen Eclipse-kantoor, verliet Susie Berg het ziekenhuis in Waterford en reed langzaam in de richting

van Bridgeport. Ze vond ziekenhuizen altijd een beetje beangstigend, ook wanneer ze niet op de spoedeisende hulp hoefde te wachten op nieuws over haar moeder na een ernstig auto-ongeluk. De automatenkoffie had wel geholpen, maar ze zat evengoed te trillen en was niet zichzelf. De aanblik van haar geschrokken, bont en blauwe moeder had de stress van het wachten in gezelschap van al die gewonden met hun bleek weggetrokken gezichten alleen maar verergerd.

In deze nerveuze staat wachtte Susie tot ze de stad uit was en reed ze bij een benzinestation een parkeervak in voordat ze haar zus belde.

Leila nam altijd op, maar Susie had het gevoel dat ze Leila steevast stoorde in haar belangrijke bestaan: een leven van filmsterren, premières en vergaderingen. Susie zelf zette haar telefoon op stil als ze aan het werk was in het callcenter, omdat ze niet bereikbaar durfde te zijn onder werktijd. Niet dat zij ooit in gezelschap van dertig journalisten en een hele zwik tv-verslaggevers de persconferentie van een belangrijke Hollywoodster bijwoonde als ze werd gebeld, maar toch.

's Avonds thuis kon een eventuele beller haar hooguit storen bij het helpen van haar zoontje Jack met een knutselwerkje voor de kleuterschool, bijvoorbeeld een dinosaurus maken van wc-rollen, aluminiumfolie en andere oude spullen. Leila's leven was groots en meeslepend, terwijl dat van haar... haar leven was in een te kleine doos gepropt, waarin ze bijna stikte.

Ze klikte haar gordel los en wachtte tot haar zus opnam.

'Susie,' zei Leila verrast.

'Ik bel over mama,' zei ze zonder verdere plichtplegingen. 'Ze heeft een ongeluk gehad.'

Susie hoorde haar zus scherp inademen.

'Is ze...?'

'Alles is goed. Ze heeft veel geluk gehad, zegt de dokter.' Susie stapte uit en liep met de telefoon aan haar oor het winkeltje van het pompstation binnen. 'Ze heeft een gebroken heup.'

Aan de andere kant van de lijn ademde Leila nog een keer scherp in.

'En haar gezicht is bont en blauw. Dat is natuurlijk niet het ergste, maar ze ziet er vreselijk uit. Een oude man in een aftandse Fiat heeft

haar geramd bij een rood stoplicht. Hij reed niet eens zo heel hard, anders was het nog erger geweest. Maar ze is behoorlijk van slag.'

'De arme schat,' zei Leila zwakjes, en Susie hoorde de tranen in haar stem.

Susie was aangekomen bij de winkelmandjes en pakte er een. Ze snelde de zaak door en gooide ijs, zure room, dipsaus, twee familiezakken chips, nacho's en een taart in haar mandje. Toeschouwers zouden denken dat ze een feestje gaf, terwijl ze alleen maar de hond van haar gewonde moeder ging ophalen, en vervolgens haar zontje bij de oppas.

'Susie, luister je wel?' vroeg Leila.

'De lijn is slecht,' antwoordde Susie, die beseftte dat Leila haar iets had gevraagd. 'En ik heb last van stress,' voegde ze er geïrriteerd aan toe. 'Het is vandaag mijn halve werkdag, dus ik moest vanuit het ziekenhuis regelen dat iemand Jack van school haalde, en dadelijk haal ik Pixie op bij mama thuis, want die zit al de hele dag opgesloten en ik heb beloofd dat ze zolang bij ons mag komen. Moet ik dat stomme beest nog uitlaten ook, en waarschijnlijk vreet ze de bank op omdat ze thuis alles mag. Die hond is...'

'Sorry,' zei Leila zacht. 'Ik weet dat alles op jou neerkomt. Je bent fantastisch, Susie. Echt. Maar vertel nou. Ik kom zo gauw als ik kan, maar wat gaan ze doen? Komt het wel goed?'

'Ik denk het wel,' zei Susie, nog steeds een beetje geprikkeld. 'Ze maken röntgenfoto's, ze moet geopereerd worden en misschien krijgt ze een pin in haar heup. Klinkt afschuwelijk. De beslissing ligt bij het orthopedisch team. Het is allemaal heel verwarrend. Ze heeft een eeuwigheid op een brancard gelegen, en ze had zo'n pijn dat ze haar uiteindelijk een injectie hebben gegeven.'

Leila barstte in tranen uit bij de gedachte aan haar lieve moeder die verging van de pijn op een brancard, zonder te weten wat er met haar zou gebeuren.

'Als ik nu bel, krijg ik haar dan te spreken, denk je?'

'Ik weet het niet.' Susie had spijt van haar geprikkelde reactie.

Dat effect had Leila op haar: eerst ergernis en daarna een schuldgevoel, steeds weer. Een eindeloze herhaling van hun jeugd.

Ze scheelden twee jaar in leeftijd, en lichtjaren op elk ander vlak.

Maar ja, bracht Susie zichzelf in herinnering, Leila was er de afgelopen jaren ook niet echt voor haar geweest. Toen ze met Tynan was, was ze Susie en Jack gewoon vergeten. Dat was onvergeeflijk. Susie had helemaal niemand en het leek wel of Leila totaal niet aan haar dacht. Die breuk was niet met een metalen pin te herstellen.

‘Is het te laat om te bellen? Misschien is ze suf van de medicijnen.’

Susie hoorde de angst in Leila’s stem.

‘Je kunt het proberen, maar voor hetzelfde geld wordt ze nu geopereerd. Ik ga vanavond niet meer. Ze zouden me bellen, ik moet naar huis voor Jack. Ik heb verder niemand die voor hem kan zorgen.’

Even bleef het stil aan beide kanten van de lijn.

‘Dat weet ik.’ Leila voelde weer die rare knoop in haar maag.

De relatie met Jacks vader was een vergissing geweest: hij was hard weggelopen zodra hij hoorde dat Susie zwanger was. Maar de kleine Jack was geen vergissing. Hij was Susies grote liefde, alleen viel het leven als alleenstaande moeder niet mee, en de afstand tussen beide zussen was helaas een enorme kloof geworden.

‘Het is kwart voor zes,’ zei Leila ongemakkelijk. ‘Als ik over een halfuurtje vertrek van kantoor en ik ga even langs huis om wat spullen te pakken, kan ik om negen uur in het ziekenhuis zijn.’

‘Ze is toch niet aanspreekbaar. En misschien is ze op de operatiekamer.’

‘Juist.’ Leila klonk erg onzeker voor haar doen. Ze had geen idee hoe het er in ziekenhuizen aan toe ging. ‘Wanneer is het gebeurd?’

‘Vanmorgen. Het was een gekkenhuis,’ voegde Susie er snel aan toe. ‘Ik was bij haar en mocht mijn telefoon niet gebruiken, dus kon ik je niet inseinen. Maar ik moet nu ophangen, doe.’

‘Dag, lieverd,’ zei Leila, maar Susie had de verbinding al verbroken.

‘Ik doe heus wel mijn best,’ mompelde Leila treurig terwijl ze haar telefoon opborg. Maar diep vanbinnen knaagde het gevoel dat ze niet genoeg had gedaan. Susie was in haar eentje opgedraaid voor de zorg voor hun vader tijdens zijn ziekbed, en Susie ging regelmatig bij hun moeder langs omdat ze het dichtst bij haar woonde en ze de hechtste band met haar had, terwijl ze al die tijd haar handen vol had aan de opvoeding van haar zoon, in haar eentje.

Leila werkte dag en nacht aan haar carrière en had elk vrij uur-